

Elment Gaál István

Nem tudok róla nem tárgyilagosan írni. Közhelyeket hozna tollam alá a fájdalom. Inkább maradjunk a tárgyyszerűségnél. Mi jellemezte őt?

Szenvedély, fegyelem. Nagy tehetség, szorgalom. Folyamatos, pihenőnap nélküli elkötelezettség a művészet szolgálatában. Nem is szolgálat volt ez nála, hanem életforma, a létezés természetes módja és rendje. Az igazi, mélyen hívő szerzetes áldozza így életét Istennek. Ő sem tudott más lenni, mint ami. Filmjei, fotói, írásai maradandók. Személyisége, fiús kedvessége, figyelme, amelyet elvárt, visszavárt azoktól, akiket azzal ő megajándékozott – nem felejtendő. Az *Európai Utasnak* és a *Közép-európai Kulturális Intézetnek* is kezdetektől munkatársa volt. Magától értetődő természetességgel, nyilvánvaló hozzánk tartozással, értékét és rangját tudó művészként erősített bennünket. Írásaival, fotóival, kapcsolataival, tanácsaival, barátságával s a műhelyünk iránti bizalmával és elvárásaival. Munkatársainkkal megszerettette magát. Egyébként mindenre figyelt, a legapróbb részletekre is, képaláírássra, vesszőre, pontra, a helységnevek írására, dátumokra. S mindannyiunktól el is várta ezt a precizitást. Mi közöltük a *Gyökereket*, Bartók-filmjéhez készített jegyzeteit, forgatási naplóját. Írt nekünk Szóts Istvánról, Párizsról, Rómáról. Elemezte diákoknak, érdeklődőknek Róma-filmjét.

A barátom volt... Utolsó lakása, otthona közel volt az én lakásomhoz. Olykor véletlenül is összetalálkoztunk. Elköszönéskor figyelmeztetett, mikorra beszél-

Beszélgetés a *Római szonáta* című filmről 2006-ban

tük meg a telefonálást vagy nála egy-egy szertartásos koccintást. Tervekkel volt tele és bizakodással. Készlőben lévő Velence-filmjéhez akart még néhány napot forgatni, de már scriptelte és szerkesztette az egészet.

Eszembe jut a temetése. Lóhalálában autóztunk haza valahonnan. Időben érkeztünk, és az őszi napsütésben ott, a Farkasréten, hallgatva a szertartás énekeit, valami furcsa nyugalom szállt meg. Erről talán írok majd. Most csak annyit, jó volt látni, hogy milyen sokan eljöttek búcsúzni tőle rokonok, barátok, szakmabéliek. Szép búcsúztatás volt. Mit mondjak még? Mindaz, amit kaptunk tőle, velünk marad. Példaként, biztatásként, erősítésként. A többit majd máskor, hosszabban. Segítségként, példaként további életünkben és munkánkban.

Módos Péter

